

Z tajného deníku Smolíčka Pé

Představte si, že máte narozeniny. Jenže jste Smolíček, váš táta je Jelen a se strejdou Daňkem vám zase přinesli stejný dárek jako loni (a předloni, a předpředloni...) a zpívají zase stejnou, stále stejně trapnou narozeninovou písničku. Ale vám už je osm, a chcete pořádnou párty!

Takhle nějak začalo představení pražského Studia Damúza s názvem *Z tajného deníku Smolíčka Pé* v režii Jakuba Vašíčka. Už podle názvu bylo jasné, že nepůjde o klasickou verzi známé pohádky o Smolíčkovi Pacholíčkovi. Zůstalo v něm ale to hlavní. Jeskyňky a zákaz táty Jelena komukoliv otevírat, který Smolíček pochopitelně porušil. Jeskyňky však v tomto provedení nejsou tím největším zlem, celou akci „vylákání Smolíčka“ řídí ukecaný růžový králíček Kouzelníček. Ten se svým neustálým žvaněním vykecal i Jeskyňkám z lopaty, a aby je uchlácholil, zavedl je právě ke Smolíčkovi. Teď už stačí jen uspořádat falešnou narozeninovou párty, proměnit jeskyňky v super společnost a nalákat Smolíčka na poschod'ový dort, čemuž Smolíček samozřejmě neodolá. A jak už znalí předlohy vědí, nastává čas na zlaté parohy. Místo táty Jelena se ale objeví strejda Daněk, který celou situaci zachrání a vyšvihne se tak ve Smolíčkových očích jako strejda-borec. Všechno šťastně končí, zlo je potrestáno, jen Králíček, který celou akci spískal, moc potrestán není a vesele si hopsá dál. To jediné se podle mně Damúze nepodařilo úplně dotáhnout.

Velmi povedené bylo využití rekvizit a kostýmů. Celá scéna se vešla do velkého gramofonu stojícího uprostřed jeviště. Ten zastupoval nejen gramofon, ale i dům Smolíčka Pacholíčka a jeskyni a pomocí jednoduchých proměn dokázal představovat vlastně cokoli. Také herci, kteří využívali nejen sami sebe, ale i velmi efektně tvořené loutky, se odlišovali jednoduchými, ale výstižnými kostýmovými doplňky. Takováto minimalistická výprava vyzněla velmi uceleně, hravě a vtipně, což bylo také podpořeno energickými hereckými výkony. Celá inscenace hýřila nápady a živostí, kterou se protagonistům Jakubu Vašíčkovi a Dominiku Linkovi v čele s neúnavnou Johanou Vaňousovou podařilo udržet až do konce. Inscenace neztrácela rytmus, i díky hudebnímu doprovodu na kytaru a basu, a veselým písničkám, které pochopitelně interpretovali sami herci a které rozproudily celé obecenstvo.

Věřím, že představení nenechalo jediného diváka v klidu a to nejen dětského. Ač je určeno pro děti od šesti let, tak i rodiče, kteří by absolvovali tento divadelní zážitek se svými ratolestmi, jistě neprohloupí, protože i pro ně Damúzáci zakomponovali do svého představení několik odkazů a hlášek, které pochopí jen oni.

Nezbývá než dodat, že tento způsob divadla pro děti, zdá se mi velice šťastným.

